

Kedves Testvéreim!

A pünkösdi eseményekről szóló híradás végén, az Apostolok Cselekedeteiről írt könyv második fejezetében olvashatunk arról, hogyan is kezdett a Szentlélek kiáradása után megváltozni azoknak az embereknek az élete, akik befogadták Őt, akik teret engedtek az Ő munkájának. Pünkösöd ugyanis nem egy egyszeri csoda volt; nem múlt el nyom nélkül, hanem olyan erővel hatott azoknak az embereknek az életére, akik átélték, hogy igaz lett rájuk: ők már soha nem lesznek azok, akik korábban voltak...

Felolvasott Igénk az első gyülekezet életét mutatja be vázlatosan. Beszél nekünk arról a bizonyos őskeresztyénségről, amit sokszor szoktak emlegetni erősen nosztalgikus felhanggal. Hiszen milyen jó is volt az első gyülekezetben, akkor minden olyan egyszerűen ment, mindenki szerette a másikat, a Lélek eleven módon jelen volt a gyülekezetben, és egyre nőtt, erősödött a közösség. Bezzeg ma...- szokták szembe állítani a mai, sokszor nem éppen reményteljes helyzetét gyülekezeteinknek, anyaszentegyházunknak. (Nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy az első gyülekezet élete hosszabb távon nem éppen idilli, hiszen üldözések és állandó változások jegyében telik.)

Bizony van mit tanulnunk az első gyülekezet életéből mindannyiunknak, de ahelyett, hogy a maitól igen eltérő formákon kezdenénk morfondírozni, fordítsuk inkább figyelmünket azokra a tartalmi dolgokra, amelyek az ősgyülekezet életét jellemezték! Jegyezzünk meg ezen az istentiszteleten három olyan jellegzetességet, mely segíthet megérteni ezt a jól működő közösséget!

1. **A Lélek munkájaként** az első keresztyén gyülekezet kulcsszava ez volt: **együtt**. Átalakult a gondolkodásmódjuk, megváltozott a világról alkotott képük, értékrendszerük.

Érdekes helyzet ez, hiszen a zsidó közösségek Jézus korában ismertek voltak zártságukról, összetartásukról. A diaszpórában élő zsidók rendkívül összetartottak, védték egymást, mindennapi életüket és életük nagy eseményeit is a zárt közösségen belül élték meg. A Jeruzsálemben élő zsidókra is jellemző volt ez. Az évszázadokon át tartó elnyomás, a hellenista környezetüktől nagyon eltérő hitük, életvitelük kódolta ezt az életformát. De ez a dolog is gyökeresen megváltozott pünkösdkor. Az az „együtt” ugyanis, a pünkösöd után volt, nem az az „együtt” volt, mint előtte. Ez a közösség már nem zárt, nem exkluzív, nem a félelmen alapszik, nem kirekesztő, hanem inkább integráló! Nyitott arra, hogy bárki, aki hisz, tagja legyen, és átélje az egységet a közösségben. Az egységet a szeretetben, Isten kegyelmében, az evangéliumban. Együtt attól függetlenül, hogy valaki pogány vagy zsidó, férfi vagy nő, idős vagy fiatal.

Erre a munkára egyedül a teremtő Isten Lelke képes, aki formál, alakít mindent az Ő tetszése szerint. Ezek az Isten által megragadott emberek élő közösségben lehettek Krisztussal és így egymással is. A kettő nem élhet egymás nélkül, és nem is lehet kijátszani egyiket a másikkal szemben. Az Istennel rendezett kapcsolatban megoldódtak az emberek egymással való dolgai is. Naponta egy szívvel és egy lélekkel vettek részt a kenyér megtörésében, azaz az úrvacsorai közösségben. Örömnép volt ez számukra: a megváltottság, a Krisztusban elnyert szabadság ünnepe. Az úrvacsorai közösség bizony sok mai ellentétes gyakorlat ellenére is örömteli közösség. Nem gyászról, szomorúságról szól, hanem az Isten kegyelme megtapasztalásából fakadó háláról. Együtt mindazokkal, akik hozzám hasonlóan kegyelmet nyert bűnösök: ez igazi, mély öröme, boldogságra adhat okot!

Az „együtt” megtapasztalásának helye a gyülekezet közössége volt, az a hely, ahol ugyanazt az Urat hívták segítségül egy szívvel, kitartóan könyörögve hozzá! Együtt az imádságban, a könyörgésben is! Milyen jó dolog közösen imádkozni egy ügyért, valakiért, aki rászorul, együtt hálát adni vagy épp bűnbánatot tartani Isten előtt! Ehhez őszinteség, bizalom kell a másik iránt. El kell fogadnom őt, mint testvért. Ehhez természetesen nekünk is megbízhatónak kell lennünk: tudnunk kell titkot tartani, tiszteletben tartani egymást, szeretetben elhordozni a másik gyengeségeit is. Így szolgálhatunk rá mások bizalmára Bizony Isten terve ez: így alakul ki a gyülekezet élő, igazi közössége. Isten Szentlelke gyülekezet formáló lélek!

Az első gyülekezet később megtapasztalja az együtt szenvedést is, ami ugyanúgy áldás lehet a tagoknak, hiszen erősítik egymást, bátoríthatják a szorongatásban. Az együtt szenvedő gyülekezet csodálatos lehetősége az is, hogy majd együtt élheti át Isten szabadítását, és együtt örvendezhet majd neki.

2. **A Lélek munkájaként** az emberek, akik a gyülekezet közösségébe tartoztak, átélhették **a prioritások átalakulását** is. Megváltozott a bensőjükben, mi a fontos és mi nem az. Más került az első helyre. Azt olvastuk, hogy vagyonszükségben éltek. Eladták javaikat, és szétosztották mindenkinek, ahogyan éppen szüksége volt rá. Talán sokunkban kérdéseket vet föl ez a leírás. Akkor érthetjük meg igazán ezt a dolgot, ha e tetteket szeretet és vagyonszükségnek értelmezzük. Addigi életükben első helyet foglalt el az önmaguk szeretete, a maguk jóléte, anyagi biztonsága. Most pedig, hogy Isten Lelke betöltötte az életüket, felnyílt a szemük a másik szükségére is. Nem öncélú vagyonszükségéről olvasunk az Igében, vagy egyes vezetőknek, vagy egy szervezetnek a meggazdagodásáról a beadott vagyonokból, hanem egymás szükségének enyhítéséről! Mert bizony volt mit enyhíteni az éles társadalmi különbségekből eredően!

Miért ne lehetnénk ebben a dologban hasonlóak az első gyülekezethez, Testvéreim! Bizony, ha egymás szükségének enyhítése felől közelítjük meg e kérdést, igenis van ilyen felelősségünk egymás iránt! Arról ismerni meg Krisztus tanítványait, hogy szeretik egymást- nem csak szavakban, hanem tettekkel és valóságosan. Sokszor anyagi dolgokra, pénzre gondolunk, mikor egymás szükségének enyhítéséről van szó, pedig olykor inkább szeretetteljes odafordulás, türelem, a másokra szánt idő, törődés az, ami szükséges! Ha teret engedünk Isten munkájának, megmutatja nekünk, mi az, amiben szolgálnunk kell egymás felé a közösségben!

Ha őszintén megvizsgáljuk prioritásainkat, sorrendjeinket, tapasztalhatunk magunkban eltérést abban, amit az értelmünkkel fontosnak tartunk, amit hitünk szerint annak kell tartani, és amit az érzelmeink diktálnak.

Az **egyik kérdés**, hogy melyik győz egy-egy helyzetben, illetve hogy mennyire lehet harmonizálni ezeket? Anélkül, hogy feloldanám azt az ellentétet, az a gondolat van a szívemben, hogy mindennek Isten Lelke hatása, uralma alatt kell állnia! (...) A **másik kérdés** ugyanilyen fontos, tudniillik hogy amit fontosnak tartok, azt valóban képes vagyok-e megvalósítani, tettekre váltani? Mennyire vagyok képes a keresztyén értékrendem szerint élni, vagy mennyire sodródok inkább? Isten Lelke adhatja a motivációt, az erőt ahhoz, hogy meg is tudjuk cselekedni azt, amit fontosnak tartunk!

3. A harmadik jellemző, amit szeretnék kiemelni az első gyülekezet életéből az, hogy **a Lélek munkája** eredményeként egy **dinamikusan fejlődő közösség** volt. Ezt a kifejezést így tudnánk egyszerűen, tömören mondani: él! Élő közösség. Él, tehát fejlődik. Nem mindig azonos mértékben és ütemben, de gyarapszik, változik, erősödik olykor szenvedéseken és megpróbáltatásokon át is.

Isten munkájában soha nem a számok voltak fontosak; nem az számít, mekkora a gyülekezet. Nem első sorban a gyülekezet létszámbeli növekedése a nagy dolog. Sokkal inkább az a tendencia, amit éveken, évtizedeken keresztül mutatott: élő, erősödő közösség. A fejlődést nem lehet patikamérlegen mérni- nincs olyan mérőeszköz, amivel megállapítható: él-e egy közösség? Az viszont biztos, hogy ahol a Lélek gyümölcse terem, ott Isten Lelke munkálkodik és növekedést ad. Ahol felismerik az emberek méltatlanságukat, saját gyengeségüket, és Isten megújító kegyelméért kiáltanak, ott növekedés, élet van.

Az biztos, hogy mindenki, aki megértette az evangéliumot, vágyik arra, hogy élet legyen körülötte, minél többen megismerjék Jézus Krisztust! Vágyunk mi is arra, hogy élet legyen ne csak köztünk, de körülöttünk is, az egyházunkban is, és a világban is! Kiáltunk a mi élő Urunkhoz, hogy gazdagon árássa ránk megújító Szentlelkét, hogy élet, áldás, erősödés lehessen köztünk! Ő hozhat egyedül igazi belső, tartalmi megújulást! Ez pedig tudjuk, hogy belülről fakad- és nálad és nálam kezdődik! Engedjünk teret Isten Lelke munkájának saját életünkben, kérjük az Ő gazdag áldását!

Kedves Testvéreim! Az ünnep véget ér, de az igazi istentisztelet csak most kezdődik el: a mindennapok sora. Engedjük Isten Lelkének munkáját kiterjedni mindennapi életünkre is! Vigyázat, lehet, hogy mindent felforgat, hogy így kerüljön igazán minden a helyére! ☺

Végezetül álljanak előttünk biztatásul egy írásmagyarázó szavai: „Az első keresztyének élete nem leutánozható, de szorongató példa. Lehet így is, feszesen a célra nézni, mindig úton lenni, nem érni rá megsértődni, nem érni rá pöffeszkedni. Felettük nem unalom terpeszkedik. Élnek, hisznek, szolgálnak, szeretnek, örülnek. (...) Gyümölcsözővé tette életüket és szaporította a gyülekezetet üdvözlőkkel, élő tagokkal. Isten munkája célratörő és eredményes. Legyen buzgó imádságunk tárgya, hogy most is, közöttünk is az legyen.¹”

¹ Ablonczy Dániel: Tovább! Írásmagyarázat az Apostolok Cselekedeteihez, 23. oldal